

зайнятих. З іншого, зростає роль і значення працівників у забезпеченні ефективності виробництва, саме робоча сила всі більшою мірою визначає хід і результати економічних процесів. Це викликає нові підходи до управління персоналом і мотивації праці, до пошуку оптимальних моделей функціонування ринку праці. Для України на етапі становлення ринкової економіки надзвичайно важливо усвідомити вирішальну роль людських ресурсів в економічному розвитку, а також той факт, що людина при цьому і є кінцевою метою будь-якого виробництва.

Науково – технічний прогрес як основоположний фактор сучасного економічного розвитку передбачає своєю найважливішою умовою кардинальне вдосконалення робочої сили, покращення її характеристик на ринку праці. Особливість сучасного етапу української економіки полягає в тому, що процеси ринкових перетворень здійснюються в умовах подолання значного відставання в науково – технічній сфері.

Всі основні фактори зростання продуктивності праці передбачають різноманітні види капіталовкладень, спрямованих на здійснення тривалих якісних і структурних зрушень у різних елементах продуктивних сил. Економічний розвиток останніх років змінив уявлення про нагромадження як про процес майже виключно матеріально – речового характеру. В економічно розвинутих країнах об'єктами нагромадження стали всі основні елементи продуктивних сил – як матеріальні, так і людські, включаючи такі фактори економічного зростання, як організаційно – управлінський досвід, фонди науково – технічних знань, людський капітал.

З усіх аспектів розвитку економіки, що виступають на перший план в умовах сучасного етапу розвитку цивілізаційного суспільства, у першу чергу звертає на собі увагу практично повне зміщення всіх теоретичних і практичних проблем поняття „людський фактор” у царину якісних аспектів розвитку людини, підготовки і використання робочої сили. Жодна розвинена країна не відчуває серйозних проблем дефіциту працівників. Навпаки, скрізь спостерігається певний рівень безробіття, і в тій же час постійно є вакантні місця, включаючи і привабливі та перспективні на так званому первинному ринку праці. Наявність цих вакансій пов'язана не з відсутністю претендентів, а з невідповідністю вимогам якості пропонованої робочої сили, нестачею освіти, досвіду, ділових якостей тощо. Можна констатувати загальну кількісну достатність трудових ресурсів для економіки в будь-яких демографічних умовах як суттєву характеристику сучасного господарства, якому притаманні лише структурні, часткові і тимчасові дефіцити робочої сили.

Це викликає необхідність привернення особливої уваги до таких проблем ринку праці, як відставання, інерційність та неадекватність проблемам галузей освіти та професійної підготовки, неефективність роботи соціальних служб допомоги, реабілітації безробітних та людей із застарілою кваліфікацією або недостатньою мотивацією.

Більше того, особливість сучасного та перспективного розвитку полягає в тому, що необхідними і продуктивними в народному господарстві та в економіці взагалі стають гуманітарні, суспільні та особисті якості людини. Ця тенденція посилюється і набуває різного виразу. Передусім, у теорію і практику економічного життя входять і одержують якісну і кількісну народногосподарську оцінку конкретні якісні характеристики людського фактору: освіта, знання, кваліфікація, навички, накопичений досвід, особисті якості (розум, здібності, різнобічний розвиток, активність, відповідальність, характер тощо). Продуктивного значення набувають такі гуманітарні та суспільні якості, як моральність, чесність, сумлінність, колективізм, комунікабельність та ін.

Тому дослідження в даній сфері виступають рішучими прибудуванні гармонійного, справедливого суспільства, по цьому перспективи подальших наукових розробок в даному напрямку значні, а самі дослідження необхідні.

Джерела та література

1. Дергаусов М. Людські ресурси як інструмент реалізації стратегії підприємства/ Економіка України, №6, 2003,- с. 26-30
2. Ськов О. Принципи гуманістичної концепції соціального управління на підприємстві/ Економіка України, №6, 2002,- с. 36-40
3. Климов Е. А. Психология профессионального самоопределения./ Ростов - на -Дону: Изд-во: «Феникс», 1996 – 512 с.
4. Кодекс законів про працю./К.: Либідь, 2000- 844 с.
5. Конституція України. Прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 р. – К. “Україна”, 1996
6. Мазурок П. Роль теорії постіндустріального суспільства у формуванні сучасного типу працівника/ Актуальні проблеми економіки, №3, 2004 – с. 187
7. Мочерний С., Устинко О. Людина та закономірності розвитку./ Економіка України, №10, 2004,- с.17-26
8. Собчик Л.Н. Психодиагностика в профориентации и кадровом отборе/ СПб.:»речь», 2002-72 с.
9. Тихонов А., Колодий Л. Профессиография – особенности современного подхода/ Менеджмент и кадры: психология управления, соционика и социология, № 7, 2004 – с. 5-14
10. Чухно А. Актуальні проблеми стратегії економічного та соціального розвитку на сучасному етапі./ Економіка України, №5, 2004,-с.14-23

Гребельник О.П.

РЕГІОНАЛІЗАЦІЯ МИТНИХ СТАВОК ЯК КАТАЛІЗАТОР ГЛОБАЛІЗАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ

Найбільш дієвим регулятором у тарифній системі є функціонування митних ставок, тобто диференціація мита залежно від країни походження товару.

За способом застосування митних ставок митний тариф поділяється на два види: простий та складний. Простий митний тариф базується на одній ставці митного оподаткування, тобто передбачає одну ставку мита для кожного товару незалежно від країни походження. Такий тариф є універсальним, але він не забезпечує достатньої маневреності в митній політиці, не передбачає пільгового або дискримінаційного мита і порівняно мало розповсюджений (Мексика, Болівія, Панама).

Складні митні тарифи базуються на двох, трьох і більше ставках митного оподаткування по конкретному товару. Кожна митна ставка застосовується до товарів певних країн або груп країн. Такі тарифи з різним рівнем митного оподаткування дають змогу державам провадити різну митну політику відносно до тих чи інших країн. Він тисне на одні країни, оподатковуючи їх товари більш високими ставками мита, при цьому домагаючись від них різних поступок (США, Німеччина, Японія, Канада, Італія та ін.), або надає пільги іншим країнам, прив'язуючи їх до свого ринку.

Розвиток митного тарифу більшості країн відбувався шляхом збільшення кількості товарів, які обкладались митом, і встановлення на кожний товар декількох ставок мита (дві або більше), тобто мало місце застосування складного митного тарифу. Ряд країн застосовують митні тарифи з великою кількістю колонок. Наприклад, у тарифах Китаю – 5 колонок, Ве-

несуєли – 7, Сенегалу – 9, Малі – 17. Як правило, найвища ставка складного митного тарифу автономна, її називають максимальною або генеральною. Застосовують її до товарів з тих країн, з якими не має торговельних угод. За нею слідує мінімальна ставка для товарів з країн, на які поширюється “режим найбільшого сприяння”. Такі ставки значно нижчі за максимальні. У митному тарифі ЄС, наприклад, різниця між ними складає 1,5–2,0 рази. У США й Японії цей розрив ще більший. Складний митний тариф передбачає також особливо низьке преференційне мито. Воно використовується країнами для створення замкнених економічних угруповань, режимів асоціацій, а також у відносинах з країнами, що розвиваються.

Отже, простий митний тариф за походженням завжди є автономним, тобто приймається країною без домовленостей з іншими державами у сфері застосування митного тарифу. Складний митний тариф за своєю природою, навпаки, завжди є конвенційним, тобто він формується на підставі певних домовленостей з іншими країнами. Навіть на застосування повних ставок, які приймаються за відсутності домовленості з митних відносин з іншими країнами, впливають договірні стосунки між державами чи групами держав. Так, наприклад, на прийняття рішення Україною про застосування повних ставок мита відносно товарів з Тайваню вплинула домовленість з Китаєм про існування національного режиму товарообміну між країнами.

Вперше в Україні, відповідно до національного законодавства, почали застосовуватись митні ставки з січня 1993 р., при цьому митний тариф визначався на основі чотирьох знаків товарної номенклатури. Сьогодні для розрахунку величини мита при переміщенні товарів через митний кордон України використовуються митні ставки, які передбачені Законом України “Про Єдиний митний тариф” (ст.8), і кодифікація товару при застосуванні митних ставок визначається за семи знаками. Як правило, вони диференційовані залежно від коду товару за Товарною номенклатурою зовнішньоекономічної діяльності та країни походження. Інші критерії: особи, які здійснюють зовнішньоторговельні операції, або вид угод значення для диференціації ставок не мають.

Слід зазначити, що при застосуванні експортного мита діє простий митний тариф, тоді як механізм дії імпортного мита передбачає використання трьох видів ставок мита: преференційні, пільгові, повні. На нашу думку, це свідчить про різну функціональну мету використання даного заходу митно-тарифної політики. Якщо у першому випадку – це виконання митним тарифом протекціоністських функцій, то у другому – це регулювання товаропотоків з певних країн.

Преференційні – це особливі митні ставки, які включають звільнення від сплати мита і застосовуються до товарів, які походять з держав, що разом з Україною входять до митних союзів або створюють з нею спеціальні митні зони, а також при прийнятті якогось спеціального преференційного рішення відповідно до міжнародних договорів за участю України. Як правило, їх застосовують до товарів країн, що розвиваються.

Класифікація митних ставок, за якої преференційні та пільгові ставки ототожнюються, також викликає сумнів. Так, Багрова І.В. [4, с.170] аналізуючи митну систему зазначає, що “митні тарифи складаються з трьох видів мит: максимальних, мінімальних і преференційних (пільгових)”. У наведеному визначенні ототожнюються митні ставки митні ставки з видами мита. Вважаємо, що преференційні митні ставки й є мінімальними, тому що вони за розмірами є найнижчими (що буде доведено в наступних розділах), а пільгові митні ставки це - окремий вид митних ставок, які відрізняються від преференційних тим, що, як правило, вони за розміром вищі за преференційні ставки і застосовуються до товарів походженням з країн, з якими не укладаються угоди про вільну торгівлю чи митні союзи.

Автор не поділяє думку й економістів які визначаючи митні ставки як тарифні розглядають їх як види мита за способом нарахування. Так, Жорін Ф.Л. зазначає, що у “Митному тарифі України нараховується більше 10 тис. тарифних ставок, у т.ч. 78% адвалерних, 18% специфічних та 4% комбінованих” [5, с. 122], що не тільки суперечить статтям 7 та 8 Закону України “Про Єдиний митний тариф”, але й допускає підміну поняття митних ставок видами митного тарифу.

Преференційне мито може вводиться державами як на взаємній основі, так і в односторонньому порядку. Так, наприклад, починаючи з 1 січня 1965 р. Радянський Союз надав односторонні, невзаємні і недискримінаційні преференції країнам, що розвиваються, при цьому відмінив нарахування мита при імпорті всіх їхніх товарів. Але, оскільки існувала монополія держави на здійснення зовнішньоекономічної діяльності, то впровадження даного заходу суттєвого значення не мало. Це був радше політичний, ніж економічний крок, тому що держава, контролюючи всі операції у сфері зовнішньоекономічних зв'язків, могла регулювати товаропотік не економічними, а адміністративними методами.

З січня 1993 р. у відносинах з ЄС, наприклад, Україна отримала право користуватися Генеральною системою преференцій (ГСП). Проте для неї існують деякі обмеження. Так, ступінь доступу на європейський ринок для України залежить, передусім, від виду товару. У рамках цієї системи товари класифікуються на 4 рівні чутливості: високочутливі, чутливі, напівчутливі та нечутливі. Від цієї класифікації залежить розмір пільгового мита, котре у чотирьох групах складає відповідно 85%, 70, 35, 0% від ставки мита для третіх країн. Теоретично близько половини українського експорту може мати користь із знижених тарифів ГСП. При експорті товарів необхідно звернутися з проханням про зниження тарифів, але до цього часу українські експортери не використовували повною мірою свої можливості.

Особливість України стосовно Генеральної системи преференцій полягає в тому, що вона була і є країною-донором. За резолюціями 21 та 24 другої сесії ЮНКТАД, а також резолюцією 96 четвертої сесії цієї Конференції Україна надавала тарифні преференції країнам, що розвиваються. Тарифний преференційний режим було встановлено щодо 149 країн. Преференції застосовувались до товарів від 1-ї до 24-ї товарної групи.

Тарифні преференції встановлювались на товари, вироблені у країнах, що розвиваються тільки за умови безпосередньої закупівлі товарів у даних країнах, і розмір преференційних ставок для зазначених товарів був нульовим.

З 1997 р. Україна змінила систему надання преференцій. Було анульовано преференційні ставки відносно товарів, які походили з країн, що розвиваються. Преференції почали діяти тільки відносно товарів, що вироблялись у державах, з якими Україна уклала угоди про вільну торгівлю,— Азербайджан, Вірменія, Латвія, Литва, Молдова, Грузія, Естонія, Казахстан, Туркменістан, Узбекистан. З 01.02.98 р. діють преференційні ставки відносно товарів походженням з Росії, а з 1.03.98 р. на товари, що виробляються в Білорусії.

Вважаємо, що відміна преференційного режиму відносно товарів з країн, що розвиваються не тільки не принесла бажаного результату, а й взагалі є помилковою.

По-перше, від впровадження даного заходу не було отримано очікуваного фіскального ефекту: зі збільшенням ставки

мита збільшуються надходження до Державного бюджету. Справді, перелік країн, які отримували преференції, – був значний (145 держав), але якщо враховувати не кількісні параметри, а якісні (обсяги товарообміну України з даними державами, що домінує у товарообміні- експорт чи імпорт і под.), то хибність даної акції очевидна. Питома вага товарообміну з цими країнами настільки незначна, що розраховувати на акумуляцію коштів при підвищенні ставок нереально.

По-друге, імпорт з цих країн дуже нерівномірний, з деякими країнами взагалі відсутній товарообмін, а лівова частина (близько 60%) припадає всього на п'ять країн – Бразилію, Кубу, Туреччину, Гватемалу, Домініканську Республіку.

Крім даних негативних наслідків існують й інші: Україна не тільки позбулась режиму найбільшого сприяння експорту товарів до цих країн, але й було завдано шкоди іміджу державі, яка прагне інтегруватись до світової економічної системи господарювання.

Автор вважає, що необхідно принципово змінити підхід при встановленні преференційного оподаткування товарів, які імпортуються в Україну. Доцільно запровадити преференції відносно товарів з держав, віднесених ООН до найменш розвинутих країн світу, а також відносно товарів з держав, що розвиваються, в яких валовий національний продукт на душу населення не перевищує даного показника в Україні. Саме такий підхід відповідає основним принципам застосування преференційного режиму у світовій зовнішній торгівлі.

Система оподаткування пільговими ставками в Україні також зазнала певних змін. До 1997 р. пільгові ставки застосовувалися до товарів (предметів), які походили з країн або економічних союзів, що користувались в Україні режимом найбільшого сприяння, а також до товарів з країн, що розвиваються, у межах товарних груп 25–97.

З 1997 р. дана схема змінилася. Пільгові ставки почали використовуватися при оподаткуванні товарів з країн, що уклали з Україною торговельно-економічні угоди з наданням режиму найбільшого сприяння або національного режиму. До цієї групи належать 64 держави.

Як правило, рівень пільгових ставок незначний: від 3% до 5% митної вартості товарів і при цьому вони становлять половину повних ставок, але в Україні почали застосовуватися пільгові ставки, які практично збігаються з повними. Це, насамперед, стосується товарів широкого вжитку: текстилю і виробів з нього, взуття, посуду і под (товарні позиції 50.01 – 63.01; 64.03 – 66.01; 68.01 – 70.13). Тобто практично в даній ситуації порушується принцип диференціації при оподаткуванні цих товарів.

Для того, щоб суб'єкти зовнішньоекономічної діяльності відчули реальний стимул виходу на ринок України, а пільгові ставки виконували функцію регулювання товаропотоку, необхідно привести рівень пільгових ставок у відповідність до норм міжнародного законодавства. Тобто пільгові ставки повинні бути значно нижчими, ніж повні.

Періодично в економічній літературі дискутується питання про зняття преференційного та пільгового режимів застосування митних ставок. Головним аргументом при цьому вважаються недобори Державного бюджету від існування даної системи заохочення імпорту. На нашу думку, дана система не тільки повинна існувати, але й розвиватись надалі.

По-перше, завдяки існуванню диференціації митних ставок, залежно від країни походження товару, митний тариф є справді дієвим інструментом регулювання товаропотоків з тієї чи іншої країни. Якщо відмінити диференціацію, то досить складно буде знайти еквівалентний інструмент регулювання двосторонніх економічних відносин.

По-друге, дана методика підрахунків втрачє застосування пільгових ставок не зовсім коректна, оскільки відсутність преференцій може зумовити блокування імпорту з конкретної країни, що призведе як до втрат Державного бюджету, так і до негативних наслідків для конкретного споживача чи ринку.

Зрозуміло, що повними ставками вважається максимальний рівень митного оподаткування. Вони застосовуються до товарів, вироблених в інших країнах, що не входять до переліку країн, з якими укладено угоди про надання режиму найбільшого сприяння або національного, або за відсутності сертифіката походження товару. Повним митом оподатковуються товари із країн Європи (Мальта, Кіпр, Ізраїль, Сербія, Хорватія, Словенія, Норвегія), Азії (Тайвань, Малайзія, Сінгапур, Камбоджа, Лаос, Тайланд, Непал, Бангладеш, Афганістан, Іран, Кувейт, Катар) та Африки (Судан, Саудівська Аравія, Бруней).

Прикладом механізму застосування повних ставок є схема оподаткування товарів виробництва Тайваню. Відповідно до Спільного Комюніке між Україною та Китайською Народною Республікою від 31 грудня 1992 р. Україна визнала, що уряд КНР є єдиним законним урядом Китаю, а Тайвань — невід'ємною частиною території Китаю. Щодо товарів, які походять з Тайваню, застосовується режим митного оподаткування, аналогічний товарам, що походять з території Китаю. Однак основним документом, який засвідчує країну виробництва товару, є сертифікат походження товару, який повинні видавати компетентні органи КНР, що неможливо навіть теоретично, а тому, за відсутності сертифіката походження, до тайванських товарів застосовуються повні ставки мита.

Застосування митних ставок прямо залежить від країни виробництва товару, і одним із головних елементів системи регулювання товаропотоків між країнами, який має істотне значення при реалізації зовнішньоекономічних торговельних операцій, є визначення країни походження товарів. Треба мати на увазі, що країною походження товарів вважається та, де товари було повністю виготовлено або піддано достатній обробці чи переробці.

Якщо товари виробляються в межах Міждержавної кооперації, то для застосування критерію достатньої переробки може використовуватись кумулятивний принцип походження, згідно з яким при послідовній переробці товару в країнах-учасниках кооперації ці держави розглядаються з метою визначення походження як одне ціле. При визначенні критерію достатньої переробки товару, виробленого за участю двох або більше країн, країною походження вважається країна, в якій товар було піддано останній суттєвій переробці, достатній для надання йому характерних особливостей.

У разі, коли стосовно конкретних товарів чи конкретної країни критерії походження товару окремо не обумовлюються, застосовується загальне правило, відповідно до якого товар вважається підданим достатній переробці, якщо відбулася зміна товарної позиції (класифікаційного коду товару) згідно з Товарною номенклатурою зовнішньоекономічної діяльності на рівні будь-якого з перших 4 знаків.

У разі, коли критерій достатньої переробки виражається через адвалорну частку, вартісні показники розраховуються: для імпортованих матеріалів за митною вартістю, тобто вартістю, що підлягає митному оподаткуванню при ввезенні (на базі CIF) або у випадку, якщо його походження невідомо; за встановленою ціною першого продажу на території країни, де здійснювалось виробництво.

Предмети в розібраному або незібраному вигляді, які постачаються декількома партіями, коли за виробничими чи

транспортними умовами неможливе їх відвантаження однією партією, мають розглядатись, за бажанням імпортера, як цілісний предмет щодо визначення походження. Але це можливо тільки за певних умов, а саме: попереднього повідомлення митниці ввозу про розбивку розібраного або незібраного товару на декілька партій із зазначених причин такої розбивки, детальної специфікації кожної партії з прив'язкою до ТН ЗЕД, вартості і країни походження товарів, що входять до кожної партії; поставка всієї партії від одної країни, одним експортером; ввезення всіх партій через одну митницю; поставка всіх товарних партій в строк, який не перевищує 6 місяців з дати першого відвантаження.

При визначенні походження товарів, походження використовуваних для їх виробництва теплової й електричної енергії, машин, обладнання та інструментів не враховується.

Товар вважається походженням із країни експорту тільки в тому випадку, якщо він не тільки відповідає критеріям походження, але й виконуються такі умови: безпосередня закупівля та пряма поставка. Безпосередньою закупівлею вважається операція, коли товар закуповується безпосередньо у підприємств, зареєстрованих у встановленому порядку в країні експорту, і імпортується шляхом прямого відвантаження із цієї країни до країни імпорту.

У разі, якщо американська фірма, реквізити якої та холдингова компанія знаходяться в США, поставляє російський ліс в Україну, то відносно даної продукції не буде діяти "Угода про вільну торгівлю", яка підписана між Росією та Україною. Тобто будуть застосовуватись не преференційні митні ставки, а пільгові, які діють відповідно до укладеної угоди між США та Україною про режим найбільшого сприяння.

Вимозі прямого відвантаження відповідають також товари, що транспортуються через територію однієї або декількох країн внаслідок географічних, транспортних або економічних причин та при тимчасовому складуванні їх на території цих країн за умови, що товари весь час перебувають під митним контролем країн транзиту. Правилам прямого відвантаження відповідають товари, закуплені імпортером на виставках чи ярмарках, за умов, що ці товари не використовуються з іншими, крім виставкових, цілями після відправлення на виставку чи ярмарок і залишалися під митним контролем під час виставки.

Джерела та література

1. Митний кодекс України // Урядовий кур'єр. – 2002. – № 148. – 23 с.
2. Про митний тариф України: Закон України №2371 від 05.04.01р.
3. Про Єдиний митний тариф: Закон України від 05.02.92 р. // Укр. митниця: Довідник. – К.: Лібра, 1993. – 58 с.
4. Зовнішньоекономічна діяльність підприємств: Підручник для вузів / І.В.Багрова, Н.І.Редіна, В.Є.Власюк, О.О.Гетьман. – Дніпропетровськ, ДДФЕІ, 2002 – 580 с.
5. Жорін Ф.П. Правові основи митної справи в Україні: Навч. посібник. – К.: КНЕУ, 2001. – 248 с.
6. Основы таможенного дела: Учебник / Под общ. ред. В.Г.Драганова; Рос. тамож. акад. ГТК РФ. - М.: ОАО "Изд-во "Экономика", 1998. – 687 с.

Дядько Е.А.

ПРОГРАММЫ ИПОТЕЧНОГО КРЕДИТОВАНИЯ В УКРАИНСКИХ БАНКАХ С ИНОСТРАННЫМ КАПИТАЛОМ

I. Введение: в настоящее время в Украине к термину «ипотека» особое отношение - она уже стала чем-то вроде дорогого автомобиля BMW для действующих в нашей стране банков. По аналогии – все мечтают о ней, но не все могут себе позволить ее обслуживание. Дело в том, что для внедрения в банке портфеля ипотечных услуг необходимы не только четкие, процессуально прописанные, «правила игры», но и солидный страховой капитал. Ведь еще не забыты времена расцвета пирамид, трастов и сберкасс, появившихся и исчезавших в считанные дни. После громких банкротств вышеуказанных «институций» в бурных 90-х, большинство населения нашей страны так и не обрело веру в честное государство, ответственные банки и возвращение вкладов[1]. Именно поэтому банки должны учитывать тот факт, что сформировать необходимые средства по примеру американских акционерных ипотечных банков или немецких сберкасс им не удастся. Это и явилось первопричиной прихода на украинский рынок банковских услуг иностранных инвестиций, так как в данных финансово-кредитных учреждениях есть тот надежный тыл, называемый высокой ликвидностью финансовых средств. Сейчас в стране действуют семь банков со стопроцентным иностранным капиталом и 19 банков с меньшими долями зарубежных инвестиций[2]. На первый взгляд на рынке кредитных услуг сложилась относительно конкурентная ситуация, но при более детальном рассмотрении можно увидеть зыбкость данной структуры рынка и распределения его долей. К сожалению, в нашей стране до недавнего времени не проводилось каких-либо серьезных экономических исследований относительно влияния развития института ипотеки на внешнеэкономическую деятельность страны. Кратко эти вопросы освещаются в работах экономистов, исследующих ипотеку в узком смысле .

II. Постановка задачи:

Цель работ - установить степень зависимости развития украинской экономики от внедрения на рынок ипотечных услуг иностранных игроков и, следовательно, степень развития внешнеэкономической деятельности Украины из-за усиления потоков денежных средств через границу в данные кредитные учреждения. Для достижения поставленной цели необходимо: сделать сквозной анализ ипотечных программ крупнейших банковских структур с иностранными инвестициями; выделить основные положительные и отрицательные стороны их деятельности на украинском рынке кредитных услуг; для максимально глубокого исследования провести срез информации по методу SWOT. В переводе с английского аббревиатура означает анализ сильных, слабых сторон субъекта экономической деятельности, а также его возможностей и рисков.

III. Результаты: Итак, рассмотрим подробнее «игроков» на банковской арене, в структуре капитала которых содержатся зарубежные инвестиции. Наиболее активные из них в вопросах ипотечного кредитования представлены в табл.1